

Συνάδελφοι, όλοι στη γενική συνέλευση! (Ή ΜΗΠΩΣ ΟΧΙ,)

Μια χαρακτηριστική φράση που ακούγεται συχνά από τους παραταξιακούς στις ανακοινώσεις τους. Η λέξη "συνάδελφοι" δεν είναι τυχαία. Την χρησιμοποιούν για να δείξουν στους φοιτητές ότι έχουν τη διάθεση να συζητήσουν όλοι μαζί για τα προβλήματα που τους αφορούν και τελικά να αποφασίσουν με βάση τα κοινά τους συμφέροντα. Μόνο που τα συμφέροντα των φοιτητών καθόλου κοινά δεν είναι, αφού δεν έχουν τα ίδια συμφέροντα ένας δαπίτης, ένας αριστερός, ένας καριερίστας φοιτητής και ένας αντιεξουσιαστής. Για να εξηγήσουμε καλύτερα αυτό που θέλουμε να πούμε θα ρίξουμε πρώτα μια σύντομη ιστορική ματιά στον τρόπο με τον οποίο απέκτησε δυναμική ο θεσμός της Γενικής Συνέλευσης.

Η περίοδος της μεταπολίτευσης βρήκε το πανεπιστήμιο διαφορετικό. Πλέον, τα ιδρύματα υποδέχονται διαταξικά υποκείμενα, προβάλλουν το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα τους* και την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών. Ταυτόχρονα, βρισκόμαστε σε μια περίοδο που σηματοδοτείται από πολύμορφες συγκρούσεις σε διάφορους τομείς του κοινωνικού πεδίου μεταξύ άλλων και στο πανεπιστήμιο. Προκειμένου, λοιπόν, αυτές οι συγκρούσεις να μην πάρουν μεγάλη έκταση στο πανεπιστήμιο (μέσα στο οποίο λόγω των ταξικών αντιθέσεων υπάρχει κάθε λόγος να αναβαθμιστούν), το κράτος επιστρατεύει τους μηχανισμούς του προσφέρει σημαντικές θέσεις σε αριστερούς ώστε να διαμεσολαβήσουν και να οριοθετήσουν τους αγώνες και τα κινήματα που ήταν πιθανό να ανακύψουν. Δουλειά τους, σε συνεργασία με τις αριστερές παρατάξεις που κυριαρχούν στις μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, είναι να αφομοιώσουν οποιαδήποτε ριζοσπαστική διάθεση υπάρχει και να την ενσωματώσουν σε συμβιβαστικού χαρακτήρα αγώνες. Ξεκινάει λοιπόν μια διαδικασία που φτάνει μέχρι και πολύ πρόσφατα, κατά την οποία κάθε φορά που το κράτος ετοιμάζει να περάσει κάποιο μεταρρυθμιστικό πλαίσιο για την εκπαίδευση, το ανώτατο όργανο των φοιτητών – η Γενική Συνέλευση του φοιτητικού συλλόγου – είναι εκείνο που δημιουργεί μαζικές κινητοποιήσεις, μεγάλα φοιτητικά κινήματα που περιορίζονται στη διατήρηση των φοιτητικών προνομίων. Σε όλες τις περιπτώσεις (νόμοι Αρσένη, Ευθυμίου, Γιαννάκου) τελικά πετυχαίνουν τους συντεχνιακούς σκοπούς τους και αφήνουν τους νόμους στο ψυγείο, προσωρινά.

Σημαντικό όμως είναι να δούμε τι είναι τελικά αυτά τα ζητήματα που συζητούνται στις Γενικές Συνελεύσεις και ποιος ο χαρακτήρας τους. Γενικά οι τα ζητήματα αυτά αφορούν κυρίως τη διασφάλιση των φοιτητικών προνομίων. Οι φοιτητές έχουν στο μυαλό τους ότι το πτυχίο από το πανεπιστήμιο θα τους εξασφαλίσει την κοινωνική τους ανέλιξη και θα έχουν μια ιδιαίτερα καλή θέση μετέπειτα στην αγορά εργασίας. Παράλληλα, οι επαγγελματίες συνδικαλιστές εκφράζουν τις δήθεν αγωνιστικές διαθέσεις τους προσπαθώντας να επιβάλλουν ο καθένας την κομματική του γραμμή. Οι φοιτητές μπαίνουν σε μια διαδικασία διαπραγματεύσεων με τους από πάνω για τη διατήρηση και την επέκταση των προνομίων τους, με τους δεύτερους να είναι εκείνοι που θέτουν πάντα τους όρους της διαπραγμάτευσης και τους πρώτους να επιλέγουν με την αιτηματική τους στάση να περιορίσουν τους σκοπούς τους στη ματαιώση του εκάστοτε νομοσχεδίου. Όλα αυτά

*Πολύ σύνηθες να αναφέρουμε ότι η δημόσια και δωρεάν παιδεία δεν ήταν ποτέ ούτε δημόσια ούτε δωρεάν. Από την δευτεροβάθμια μέχρι και τα πανεπιστήμια η εκπαίδευση ήταν πάντα κάτι που είχε κάποιο οικονομικό κόστος για να την αποκτήσεις. Πέρα από αυτό, οι εταιρείες καθαρισμού, σίτισης και ασφάλειας έχουν από καιρό εγκατασταθεί στα ιδρύματα. Ερευνητικά για εταιρείες, σύμβαση των πανεπιστημίων με επιχειρήσεις για διάφορα προγράμματα. Χουτρά, μάλλου, πάρε δώσε με διόλου ευκαταφρόνητα κέρδη για τα αφεντικά.